

תפ"ח 16616/01/14 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16616-01-14 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני הרכב כב' השופטים:

מ. גלעד [אב"ד]

ר. פוקס

ד. פיש

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פמ"ח

ע"י ב"כ עו"ד גב' לילך תמיר

נגד

הנאשם _____ פלוני

ע"י ב"כ עו"ד מ. שאמי

איסור פרסום

אנו מתירים פרסום גזר הדין, למעט כל פרט מזהה על המתלוננת והנאשם. איסור פרסום פרטיו המזהים של הנאשם מיועד למנוע את פרסום פרטיו המתלוננת.

גזר דין

א. כללי

ביום 2.4.14, מועד בו הייתה אמורה להתחיל פרשת התביעה ובראשיתה עדות המתלוננת, הגיעו הצדדים להסדר טיעון על-פיו הודה הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום"; סומן "א") והורשע בביצוע עבירה של **מעשה מגונה**, לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

הסדר הטיעון לא כלל הסדר לעניין העונש ובהסכמת הצדדים הורינו על קבלת תסקיר שרות המבחן בעניינו של הנאשם, ו"תסקיר נפגעת עבירה" בעניינה של המתלוננת.

ב. עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם

1. ה.ג. ילדית 1989 (להלן: "המתלוננת") חיפשה במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, מקום עבודה. בין המתלוננת לבין הנאשם לא היתה היכרות מוקדמת.
2. במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, בחודש דצמבר 2013, שמע הנאשם מקרוב משפחתו כי המתלוננת מחפשת מקום עבודה.
3. בתאריך 24.12.13 או בסמוך לכך, התקשר הנאשם אל המתלוננת, וטען בפניה במרמה כי בכוונתו לסייע לה למצוא מקום עבודה, תוך שהוא מציג עצמו בשם עלאא כיאל מכפר ג'דידה וטען בכזב כי הוא עובד עם חברת כוח אדם בכרמיאל. בהמשך, שוחח הנאשם בנדון הן עם המתלוננת והן עם בעלה.
4. בתאריך 25.12.13, קבעו הנאשם והמתלוננת להיפגש בקשר לעבודה עמו.
5. בהמשך לכך, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, הגיעה המתלוננת ברכבה ואספה את הנאשם. במהלך הנסיעה הציע לה הנאשם לבוא עמו לצימר למשך שעתיים וניסה לנשקה, אך המתלוננת דחתה את הצעתו והדפה אותו. לאחר מכן, הנחה הנאשם את המתלוננת לנסוע לקניון (להלן: "הקניון").
6. בהגיעם לקניון, דרש הנאשם מהמתלוננת לנסוע לחניון העליון תוך שהוא מאיים עליה שיפגע בגופה. בפחדה מהנאשם נסעה המתלוננת לחניון העליון ועצרה את רכבה.
7. הנאשם צבט את המתלוננת ודרש ממנה לשבת בשקט, הפשיט אותה מבגדיה העליונים ומצץ את שדיה. לאחר מכן, הנאשם דרש ממנה למצוץ את איבר מינו, תוך שהוא מאיים עליה שיפגע בה. משסירבה, צבט אותה במותן בחוזקה, משך בידה, הוריד את ראשה לעבר איבר מינו תוך שהוא אוחז בשערות ראשה, וחיכך את איבר מינו בשפתיה. כל זאת, עשה הנאשם שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת ולשם גירוי, סיפוק וביזוי מיניים.
8. במעשיו כמפורט לעיל, ביצע הנאשם במתלוננת מעשה מגונה תוך שימוש באיומים ובכוח.

ג. תסקיר נפגעת העבירה

על מנת שלא לפגוע בפרטיותה של המתלוננת לא נפרט את כל האמור בתסקיר זה.

בתמצית נאמר כי המתלוננת, אישה צעירה, שירתה שירות לאומי ובעלת תעודת בגרות, נשואה ללא ילדים, עבדה, למדה, היתה מקובלת על משפחתה וחבריה, והחיים האירו לה פנים בכל המובנים.

בעקבות העבירה, נהפכה הקערה על פיה.

בעקבות המקרה, סובלת המתלוננת מתסמינים חמורים של פוסט טראומה, חרדה קיומית, אימה, פחד, בריאותה התדרדרה ואף סובלת מכאבים פיסיים, סומטיים. היא התרחקה מחברים, משפחה ואף מבעלה (מכל הבחינות). גם כיום היא עדיין מסתירה ממשפחתה את אסונה ואף לבעלה סיפרה פחות משחווה, כדי לא לפגוע בכבודו.

המתלוננת סובלת מהפרעות שינה, סיוטי לילה, הפכה לאדם תלתי, מעסיקה את עצמה בעבודה באופן כפייתי כדי לא להיזכר במה שעברה ומגדירה עצמה כ"שארית של אדם כמחצית ממה שהייתה".

המתלוננת רואה את גופה כגוף שחולל, כ"סחורה פגומה" כליכלוך, פגמים שלא ניתנים לתיקון, ובוכה על שנולדה אישה שכן בהוויתה "אשה מיועדת מראש לפגיעה כזו".

לסיכום, מעשי הנאשם פגעו בכל מישורי חייה של המתלוננת, פגיעה קשה ביותר, ונותרה לה תקווה שהנאשם יכיר בפגיעה בה, יביע אמפטיה וחרטה ואף יפצה אותה כספית על נזקה, כל זאת לצד חששה כי הנאשם יצליח לחמוק מגזר דין חמור.

ד. תסקיר שרות המבחן

הנאשם כבן 30, רווק, נולד וגדל במשפחה נורמטיבית, סיים כ- 8 שנות לימוד ותיפקד בעבודה בתחום השיפוצים, במשך שנים רבות בצורה משביעת רצון (הנאשם הורשע פעם אחת בשנת 2005 בגין עבירות של נסיון לקבל דבר במרמה וקשירת קשר לביצוע עוון ונדון למאסר על תנאי וקנס. העבירות התיישנו וטרם נמחקו - (ט/1)).

על אף שהנאשם קיבל אחריות על המתואר בכתב האישום, הוא שלל בפני ק. המבחן איומים או כפיית המעשים המגונים וטען שהם נעשו בהסכמה (בפנינו חזרו הנאשם ובא-כוחו, בטרם הטיעונים לעונש, על הודאתם בכל פרטי כתב האישום).

על אף שבמהלך הצו "לפיקוח מעצר" הקפיד הנאשם להגיע לכל המפגשים אליהם זומן ע"י שרות המבחן, הוא שלל בעייתיות מינית ונקט בגישה קורבנית וחוסר אמפטיה לקורבן.

שרות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו מחובר לחלקים התוקפניים שבאישיותו, מתקשה לבחון את התנהגותו המינית והאלימה, משליך אחריות על הקורבן וכן:

"בבואנו להעריך את הסיכון לחזרה על ביצוע עבירות מין... אנו מעריכים כי אינו מבטא חרטה, בושה או אשמה על מעשיו והינו חסר אמפטיה לקורבן, נעדר מוטיבציה לטיפול וחסר מודעות לגורמי סיכון עתידיים... נעדר אסטרטגיות למניעת מעידות.

**מאידך התרשמנו כי קיימים יסודות תקינים בתפקוד... במישור התעסוקתי ובתפקודו
במשפחה לאורך השנים. לאור זאת על פי התרשמותנו לא ניתן לשלול חזרה על
ביצוע עבירות דומות בעתיד".**

עוד צוין בתסקיר כי הנאשם מרוכז בעיקר ב"מחיר שהוא משלם", על כך שיוחסו לו עבירות מין ועל תיוגו כעבריין מין
בחברה המסורתית והשמרנית בה הוא חי, וממזער את פגיעתו בקורבן, שולל נזקקות טיפולית ומתקשה להתבונן
במניעים שהביאו אותו לבצע עבירות מין.

ק. המבחן סבור כי הנאשם אינו בשל לטיפול במסגרת שרות המבחן ועל כן נמנע מכל המלצה טיפולית בעניינו וממליץ
על " ... ענישה המציבה גבול ברור להתנהגותו".

ה. ראיות לעניין העונש

מטעם המאשימה הוגש גליון ההרשעות הקודמות בעניינו של הנאשם (ט/1 - לגביו פרטנו לעיל) ומטעם ההגנה הוגש
תצהיר ראש המועצה (ס/2), המציין כי הנאשם הינו **"... בחור טוב ואדיב, ממשפחה טובה ומבית טוב"**, וביקש
"לעזור לו כמה שאפשר".

עוד הוגש מכתב מעבידו של הנאשם (ס/1), המתאר את תפקודו המצויין בעבודה ואת מסירותו לעבודתו ולמשפחתו.
לדברי המעביד, הנאשם **"... למד לקח קשה מהיותו במעצר וגם במעצר בית"** והוא ביקש שבית המשפט יתחשב
במצבו ויקל עימו.

ו. טיעוני הצדדים לעניין העונש

1. טיעוני ב"כ המאשימה

בטיעון כתוב ערוך כדבעי הדגישה ב"כ המאשימה את חומרת העבירה שביצע הנאשם בכזב ובמירמה, תוך הבטחה לסייע
למתלוננת במציאת עבודה ואף לאחר ששוחח עם בעלה.

לצורך קביעת מתחם העונש ההולם הפנתה ב"כ המאשימה לכך שעל פי עקרון ההלימה, הפגיעה בערכים החברתיים -
שלמות הגוף, אוטונומיה של הפרט על גופו, פגיעה בצנעת הפרט, כבוד האדם, הבטחון האישי והצורך להגן על הציבור
מפני עבירות מין - מדיניות הענישה הנוהגת, ונסיבות העבירה המצויות ברף גבוה של מעשים מגונים, יש לקבוע מתחם
עונש הולם שבין 4 ל- 6 שנות מאסר בפועל, בתוספת מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

לצורך קביעת המתחם הודגש התכנון המדוקדק של העבירה ע"י הנאשם שטווה במירמה והצגה בכזב של פרטיו
ותפקידו, התעוזה שהפגין בביצוע עבירה במקום הומה אדם ותוך שימוש בכוח, והנזק הגופני ובעיקר הנזק הנפשי שנגרם

למתלוננת, בהיותה אישה נשואה, בת מגזר שמרני, בו היא חיה, דבר שהיה ידוע לנאשם.

לצורך קביעת נזקיה החמורים של המתלוננת הפנתה ב"כ המאשימה לתסקיר נפגעת העבירה.

לצורך קביעת מדיניות הענישה הנהוגה, הפנתה ב"כ המאשימה לגזרי דין שנעו בין 30 חודשי מאסר ל- 5 שנות מאסר.

ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע את העונש בתוך המתחם הנ"ל, ברף הגבוה, בשל אי נטילת אחריות אמיתית או גילוי אמפטיה ע"י הנאשם, לצורך הרתעה אישית (הואיל ועל פי התסקיר טמונה בו סכנה עתידית) לצורך הרתעת הרבים, וכן הואיל ושרות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם ואף המליץ על ענישה המציבה "גבול ברור".

על מנת להעלות את מעמדם של קורבנות העבירה ולסייע בשיקומם, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם פיצויים משמעותיים כשלטענתה, לא נדרשת לצורך הפיצוי בהליך שבפנינו הוכחה של שיעור הנזק כיוון שהנזק טבוע וידוע במקרים כאלה כהנחה שאין צורך להוכיחה.

2. טיעוני ב"כ הנאשם

אף הסניגור הגיש טיעונים בכתב וטען בהם כל שניתן לטעון למען מרשו.

הסניגור הדגיש את הודאת הנאשם בטרם נשמעו עדים, הודאה שמנעה חקירת המתלוננת, מעידה על חרטה והביאה לחסכון בזמן שיפוטי.

לדעתו, יש לראות את הנאשם כאדם נורמטיבי, חסר עבר פלילי (הרשעתו היחידה היא בגין עבירות שהתיישנו משנת 2001), אשר עובד לפרנסתו ומסייע למשפחתו.

לעמדת הסניגור, הנאשם סבל דיו במעצר ובמעצר בית ממושך (כחודשיים מעצר של ממש וכ- 5 חודשים מעצר בית עם איזוק אלקטרוני) ויש להתחשב לקולא בחלוק הזמן.

לדברי הסניגור הנאשם חש בושה וחרטה והוא סובל בגין הרשעתו, הואיל והוא חי במגזר שמרני הדוחה התנהגות כזו וההרשעה פוגעת בסיכויי להינשא.

הסניגור הפנה לפסיקה ממנה ביקש להסיק כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש של של"צ בלבד, דרך מאסר לריצוי בעבודות שרות ועד 9 חודשי מאסר בפועל, כשלדעתו, העבירה בה הורשע הנאשם **"... נסיבותיה ותוצאתה נופלת ברף התחתון של מתחם הענישה"**.

לדברי הסניגור, הנאשם **"אדם נורמטיבי, חיובי, הפועל למען החברה, ששיתף פעולה עם הרשויות והביע חרטה עמוקה"**, והדימוי העצמי שלו "נפגע קשות" (דבר שמהווה גורם מרתיע).

לדברי הסניגור, בטיעונו בעל פה, הנאשם באמת מתחרט ומצטער על מעשיו, ודברי ק. המבחן מהם מצטיירת תמונה הפוכה, נובעים מחוסר הבנה שפתית בינו לבין הנאשם. לדבריו, הנאשם למד לקח והוא מתבייש לצאת לכפר, וזאת בשל הנורמות החברתיות של המגזר בו הוא חי, והכתם שדבק בו.

לסיכום, הסניגור עתר להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם בתוספת מאסר מותנה ולחילופין, להשית עליו מאסר קצר שירוצה בעבודות שרות. בהקשר זה ציין הסניגור כי העבירה בה הורשע הנאשם לאחר תיקון כתב האישום מצויה בסמכות בית משפט השלום, ומכאן שיש להקל בעונשו.

3. דברי הנאשם

ב"דבריו האחרונים" ציין הנאשם:

"אני מצטער על מעשי וסליחה, סליחה שלוש פעמים, על מה שעשיתי. אני מבקש את רחמי בית המשפט, שתעזרו לי ואני שוב מצטער. אני מתבייש לצאת בין אנשים. יש לי חובות בבנק וחיי נהרסים".

ז. דין והכרעה

עבירות האלימות הן עבירות חמורות. שימוש באלימות על-ידי חזק כלפי חלש ממנו, ובתוך כך אלימות של גבר כלפי אישה, חמורה פי כמה. עבירת מין של גבר זר באישה, ומקל וחומר אישה נשואה, בת המגזר בו היא חיה, המלווה מירמה, כזב, איומים, אלימות, כאב והשפלה, מעלה את רף החומרה מעלה מעלה.

כזה הוא המקרה שבפנינו. הנאשם טווה את קורי העבירה בכחש ובמירמה כלפי אישה צעירה, נשואה, בת המגזר הנ"ל וליווה מעשיו בגרימת כאב והשפלה, עד כדי חיכוך איבר מינו בשפתיה.

אמנם הנאשם ביצע עבירה של מעשה מגונה "קל" באופן יחסי, בהתאם לסעיף 348(ג) לחוק העונשין, שהעונש המירבי בגינו 3 שנות מאסר, אולם הואיל ומעשיו לוו באיומים, לחץ ושימוש בכוח, הוא הורשע בעבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, שדינה עד 7 שנות מאסר.

מתחם העונש ההולם

נסיבותיה של העבירה חמורות בשל התכנון שקדם לה, המרמה והמצג הכוזב שהציג הנאשם, האלימות שנקט והאיומים כלפי קורבן חלש, שהיה עליו לדעת כי הדי הפגיעה יוותרו גם בעתיד בשל היות המתלוננת אישה נשואה במגזר הנ"ל, ולא בכדי לא שיתפה את בני משפחתה ואף לבעלה לא סיפרה את כל הפרטים. החומרה נעוצה גם בכך שהנאשם חיכוך איבר מינו בשפתיה של המתלוננת.

הנאשם הבין היטב את הפסול והכיעור שבמעשיו, הוא שלט עליהם שליטה מלאה, יכול היה להימנע מהם ו"הסיבה" היחידה שהביאה אותו לביצועם הוא רצון לספק את מאוייו המיניים בכוח ובאלימות.

על כך ראוי שנאמר באופן ברור. אין ולא יכולה להיות סיבה למעשים כאלה והרצון לסיפוק מאויים מיניים בכוח, ללא הסכמה, הוא נסיבה משמעותית לחומרה.

הנאשם ניצל לרעה את כוחו כלפי הקורבן ומעשיו גובלים באכזריות ובהתעללות בו.

נסיבה מיוחדת לחומרה מצויה בנזק הרב שגרם הנאשם לקורבן. זהו נזק נפשי קשה, יום יומי, ששינה את חיי הקורבן מן הקצה אל הקצה והחריב את נשמתה וחייה.

גם אם לא נגרם נזק פיסי למתלוננת, הנזק הנפשי והרגשי במקרה זה - ובמיוחד כשהוא נעשה באישה צעירה ונשואה בת המגזר הנ"ל - חמור מאין כמוהו ואינו טעון הוכחה ותסקיר נפגעת העבירה מדבר בעדו.

הנאשם צריך היה לדעת - ואנו סבורים שגם ידע אך היה אדיש לכך - מה יגרמו מעשיו למתלוננת ועל כן, יש לראות בנזק זה נסיבה לחומרה לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

בהקשר זה אנו דוחים את טענות הסניגור (סעיף 5 לסיכומיו בכתב) לפיהן לא נגרם למתלוננת נזק משמעותי ולמעשה משתמע מטענות אלה שהמתלוננת "פיתתה" את הנאשם ואף ניסתה לסחוט כסף ממנו.

עובדות אלה אינן כלולות בין עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, ואלה בלבד מצויות לנגד עינינו, ומוטב היה לולא נטענו כלל ועיקר.

לפי סעיף 40. לחוק העונשין בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות לעבירה "על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה". מש"בירור האשמה" נעשה במקרה זה ע"י הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מתוקן, בהסדר טיעון, הס מלהזכיר עובדות נוספות או אחרות, הסותרות את האמור בכתב האישום. (ראו בעניין זה, למשל: ע"פ 1338/10 **חפוטא נ' מדינת ישראל** (7.2.13), ע"פ 329/13 **סבינדו לוי ורביס נ' מדינת ישראל** (9.3.14)).

על פי "העקרון המנחה" בענישה, הוא "עקרון ההלימה" (קיום יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין עונשו), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מדיניות הענישה הנהוגה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם בעניינו, נע בין 21 חודשי מאסר (חלקם במאסר מותנה) ל- 3 שנות מאסר בפועל, בתוספת מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

בהקשר זה נפנה לכך שעונש המאסר המקסימלי שניתן להשית בגין ביצוע עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין הינו 7 שנות מאסר.

על פי סעיף 355 לחוק העונשין הדין ב"עונש מזערי", בית המשפט אינו רשאי לגזור עונש הפחות מרבע "העונש המירבי" - דהיינו לא פחות מ- 21 חודשי מאסר - אלא אם מצא "...טיעונים מיוחדים שיירשמו...". ודוק. חלק מן המאסר, אך לא כולו, יכול להיות מאסר מותנה (סעיף 355(ב) לחוק העונשין).

לאחרונה פסק בית המשפט העליון כי הרף הנמוך של מתחם העונש ההולם אינו יכול להיות נמוך יותר מן "העונש המזערי" - במקרה זה 21 חודשי מאסר - ללא "טעמים מיוחדים", טעמים שלא מצאנו במקרה זה. (ניתן עדיין להשית על נאשם עונש נמוך מהעונש המזערי, במידה וקיימים שיקולי שיקום מכוח סעיף 40ד. לחוק העונשין). [ע"פ 1616/13, 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.8.14); וראו דעת כב' השופט הנדל בע"פ 337/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.9.13)].

קביעת "העונש המתאים"

אכן ניתן לומר שהנאשם נעדר (כמעט) הרשעות קודמות. (הרשעתו היחידה התיישנה).

הנאשם משתייך למשפחה טובה, מכובדת ונורמטיבית ועד היום תיפקד כראוי במסגרת תעסוקתית.

הנזק שנגרם לנאשם ולמשפחתו בגין הרשעתו משמעותי במיוחד בשל השתייכות המשפחה למגזר מסורתי, שמרני.

אמנם הנאשם לא הפנים את לקיחת האחריות ולא גילה אמפטיה לקורבן ולסבלו, אולם הוא הודה בשלב מוקדם וחסך את הקושי - המיוחד והרב במקרה זה - שהיה מנת חלקה של המתלוננת לו נדרשה להעיד. יש לקוות כי הודאה זו מהווה לפחות תחילתה של הפנמה ולקיחת אחריות אמיתית ואין גם לחדד כי הודאתו הביאה לחסכון בזמן שיפוטי. התחשבנו לקולא גם בתקופות המעצר ומעצר הבית בהן היה נתון הנאשם.

כל אלה נסיבות לקולא.

מנגד יש להתחשב לחומרא באמור בתסקיר שרות המבחן, בהעדר ההמלצה הטיפולית, בהמלצה להשית על הנאשם ענישה המציבה גבול ברור ובמיוחד בהערכה שטמונה בנאשם סכנה לביצוע עבירות דומות בעתיד.

הערכה זו בדבר מסוכנותו, מעוררת את הצורך לשקול - בתוך מתחם העונש ההולם - במיוחד שיקולי הרתעה אישית אך גם שיקולי הרתעת הרבים, לפי סעיפים 140-140ז. לחוק העונשין.

אף שהמלצת שרות המבחן כשמה כן היא, ואינה מחייבת את בית המשפט, הרי שיש לה משקל חשוב בין שיקולי הענישה. כך הוא כשההמלצה חיובית ולא פחות מכך כשהיא שלילית.

פיצויים

לאחרונה גוברת החשיבות של זכויות קורבן העבירה בין שיקולי הענישה ובהקשר זה יותר ויותר נאשמים מחוייבים בתשלום פיצויים - בהליך הפלילי - בעיקר כדי לסייע בשיקום הקורבן.

במקרה זה אנו סבורים כי הפיצוי המשמעותי לא רק יהווה מקור לתשלום עבור קבלת סיוע נפשי ורגשי למתלוננת, אלא גם הכרה של החברה ובית המשפט בסבלה, כאבה ונזקיה.

אמנם בהליך הפלילי לא הוכח שיעור הנזק המדויק, דבר שיעשה בהליך אזרחי אם תוגש תביעה, אולם בית המשפט העליון כבר קבע שנזקו של קורבן עבירת מין רב וקשה ואינו טעון הוכחה מדוקדקת לצורך קביעת שיעור הפיצוי בהליך הפלילי.

ונסיים בדברי בית המשפט העליון בהקשר זה:

"בית המשפט, בתוך עמו הוא יושב ושומה עליו לעמוד בפרץ, כנגד מגמות קשות אנטי חברתיות הצצות ועולות. אחת ממגמות אלו עימן נאבקים המחוקק ורשויות אכיפת החוק, הינן עלייתן המדאגה של עבירות המין. כן חייב לראות בית המשפט זה לנגד עיניו לא רק את העברת זכויותיו אלא אף את הפגיעה בקורבן" (ע"פ 5382/04 מרגוליס נ' מדינת ישראל (4.6.06))

בהתחשב בכל האמור לעיל ולאחר שנתנו דעתנו לחובתנו לפי סעיף 355 לחוק העונשין, לגזור לא פחות מרבע העונש המירבי, (אם כי אין חובה שכל העונש יהיה במאסר בפועל), ותוך התחשבות בנסיבות האישיות של הנאשם והודאתו,

אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו מיום 7.1.14 ועד 5.3.14.
 2. שנתיים מאסר על תנאי לבל יבצע במשך 3 שנים כל עבירת מין או אלימות מסוג פשע.
 3. 8 חודשי מאסר על תנאי לבל יבצע במשך 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של איומים.
- אנו מחייבים את הנאשם לשלם למתלוננת 50,000 ₪ פיצויים וזאת באמצעות הפקדת סכום זה בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.15. ב"כ המאשימה ימסור למזכירות פרטי חשבונה של המתלוננת.
- אנו מעכבים תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל שנגזר על הנאשם עד ליום 5.10.14, מועד בו עליו להתייצב עד לשעה 10:00 בבית המעצר קישון כשהוא מצוייד בתעודה מזהה.
- תנאי השחרור בערובה החלים עליו כיום ימשיכו לחול עד להתייצבותו לריצוי המאסר.

הודעה לנאשם זכות הערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום, יב' אלול תשע"ד, 7.9.14, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.

ד. פיש, שופט

ר. פוקס, שופטת

**מ. גלעד, שופט
[אב"ד]**

קלדנית: ליאת פ.